EUROOPAN
KOMISSIO

Bryssel 3.8.2020
COM(2020) 348 final

KOMISSION VUOSITTAINEN KATSAUS

jäsenvaltioiden vuosittaisiin vientiluotoista laadittuihin toimintakertomuksiin asetuksen (EU) N:o 1233/2011 mukaisesti

1. Johdanto

Tiettyjen suuntaviivojen soveltamisesta julkisesti tuettuihin vientiluottoihin ja neuvoston päätösten 2001/76/EY ja 2001/77/EY kumoamisesta 16. marraskuuta 2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1233/2011[1] liitteessä I säädetään, että kunkin jäsenvaltion on annettava komissiolle vuosittainen toimintakertomus avoimuuden parantamiseksi unionin tasolla. Komissio puolestaan esittää näiden tietojen pohjalta Euroopan parlamentille vuosittaisen katsauksen.

Tämä vuosittainen katsaus kattaa kalenterivuoden 2017. Katsaus koskee asetuksessa (EU) N:o 1233/2011 tarkoitettua vientiluottotoimintaa eli ”keskipitkän ja pitkän aikavälin” toimia, joissa takaisinmaksuaika on kaksi vuotta tai enemmän. Katsauksessa ei ole huomioitu lyhytaikaisia vientiluottotoimia[2] eikä toimintaa, jota tietyt vientiluottolaitokset harjoittavat vientiluototuksen ulkopuolella (esim. investointitakuut). On myös huomattava, että joissakin jäsenvaltioissa vientiluottolaitoksen tehtäviä hoitaa vakuutusyhtiö, jolle on annettu julkinen tehtävä. Tämä katsaus kattaa ainoastaan tällaisten yhtiöiden julkisen sektorin toiminnot.

Komissio on ottanut huomioon päätöslauselman[3], jonka Euroopan parlamentti antoi 2. heinäkuuta 2013 ensimmäisestä asetuksen (EU) N:o 1233/2011 mukaisesta kertomuksesta, ja on kiinnittänyt jäsenvaltioiden huomion kyseiseen päätöslauselmaan sisältyviin suosituksiin, kuten suositukseen, jonka mukaan neuvoston vientiluottotyöryhmän ja komission olisi kuultava Euroopan ulkosuhdehallintoa (EUH) raportointimenetelmän kehittämisestä edelleen. Tätä kirjoitettaessa jäsenvaltiot tarkastelevat parhaillaan raportointimenetelmän päivitystä.

2. Kalenterivuotta 2017 koskevat vuosittaiset toimintakertomukset

Vuosittaiset toimintakertomukset on saatu seuraavilta jäsenvaltioilta: Alankomaat, Belgia, Bulgaria, Espanja, Italia, Itävalta, Kroatia, Luxemburg, Portugali, Puola, Ranska, Romania, Ruotsi, Saksa, Slovakia, Slovenia, Suomi, Tanska, Tšekki, Unkari ja Yhdistynyt kuningaskunta.

Muilla seitsemällä jäsenvaltiolla – Irlannilla, Kreikalla, Kyproksella, Latvialla, Liettualla, Maltalla ja Virolla – ei ollut asetuksessa (EU) N:o 1233/2011 tarkoitettua aktiivista vientiluotto-ohjelmaa vuonna 2017.

[1] EUVL L 326, 8.12.2011, s. 45.

[2] Näihin sovelletaan Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 93 artiklan 1 kohdan mukaista komission tiedonantoa jäsenvaltioille perustamissopimuksen 92 ja 93 artiklan soveltamisesta lyhytaikaisiin vientiluottovakuutuksiin.

[3] Euroopan parlamentin päätöslauselma 2. heinäkuuta 2013 komission ensimmäisestä vuosikertomuksesta Euroopan parlamentille jäsenvaltioiden vientiluottolaitosten toiminnasta (2012/2320(INI)).

3. Analyysi vuosittaisista toimintakertomuksista

a) Yleiset ja rahoitusta koskevat tiedot

Sovellettavassa sääntelykehyksessä (asetus (EU) N:o 1233/2011) vahvistetaan vientiluottotoimien ja -ohjelmien yleiset säännöt. Vaikka useimmat EU:n jäsenvaltiot ovat perustaneet vientiluottolaitoksen, niiden tarjoamien vientiluotto-ohjelmien soveltamisala ja tyyppi sekä laitoksen organisaatiorakenne vaihtelevat eri jäsenvaltioissa.

Joissakin jäsenvaltioissa vientiluottolaitos on julkishallinnon yksikkö tai virasto. Toisissa taas – kuten edellä todettiin – vakuutusyhtiö hoitaa tätä julkisen palvelun tehtävää valtion valvonnassa. Ei ole epätavallista, että jäsenvaltioilla, jotka tarjoavat erilaisia vientiluottotukia, on useampi vientiluottolaitos (esim. yksi laitos tarjoaa julkista tukea takuina tai vakuutuksia kaupallisille lainoille ja toinen esimerkiksi myöntää lainoja suoraan tai tarjoaa korkotukea).

Vuonna 2017 asetuksessa (EU) N:o 1233/2011 tarkoitettuja vientiluotto-ohjelmia oli 21:ssä EU:n jäsenvaltiossa. Näitä ohjelmia hallinnoi yhteensä 29 eri laitosta ja julkishallinnon yksikköä.

Yleisesti ottaen jäsenvaltiot ovat laajentamassa vientiluotto-ohjelmiensa keinovalikoimaa. Yleisin eurooppalaisten vientiluottolaitosten tarjoama vientiluottotuen tyyppi on edelleen pure cover (eli liikepankki rahoittaa vientitoimen ja vientiluottolaitos antaa takuun tai vakuutuksen kaltaisen suojan). Kaikki 21 jäsenvaltiota, jotka antoivat asetuksen (EU) N:o 1233/2011 mukaisia vientiluottoja, tarjosivat raportointikaudella tämäntyyppistä tukea. Valtaosa jäsenvaltioista tarjosi myös muita asetuksen (EU) N:o 1233/2011 ja julkisesti tuettuja vientiluottoja koskevan OECD:n järjestelyn[4] soveltamisalaan kuuluvia tukimuotoja, kuten suoraa lainanantoa tai rahoitusta (jossa rahoituksen tarjoaa suoraan vientiluottolaitos eikä liikepankki)[5] tai jälleenrahoitusta[6]. Useissa vuosittaisissa toimintakertomuksissa mainitaan erikseen myös hankerahoitus[7], sidottu apu[8] ja/tai pk-yrityksille suuntautuva lainananto [9].

Yhdenmukaisuuden aste on yleisesti ottaen viime vuosina noussut, kun julkisesti tuettuja vientiluottoja koskeva OECD:n järjestely on kattanut laajemman joukon kysymyksiä. Olisi kuitenkin pidettävä mielessä seuraavat eroavaisuudet, koska täysimittaisen vertailun tekeminen on niiden vuoksi vaikeaa. Ensinnäkin jäsenvaltiot ovat kehittäneet – edellisessä kappaleessa mainittujen yleisten vientiluottotukimuotojen rajoissa – hyvin erilaisia vientiluotto-ohjelmia. Tietty tuote saattaa lisäksi kuulua useiden vientiluottolaitosten valikoimaan, mutta siihen saattaa liittyä erilaisia ehtoja. Toiseksi vientiluotto-ohjelman vaikutukset riippuvat luonnollisesti myös kansantalouden erityispiirteistä ja yksityisen rahoitussektorin kapasiteetista.

Nämä varaukset huomioon ottaen jäljempänä olevassa taulukossa esitetään yhteenlaskettu vastuiden nimellismäärä 31. joulukuuta 2017, ja siitä saa ainakin yleiskuvan suurimpien pure cover -tyyppisten vientiluottojärjestelmien suuruusluokasta.[10]

---

[4] Julkisesti tuettuja vientiluottoja koskeva OECD:n järjestely, joka on sisällytetty unionin lainsäädäntöön, esitetään asetuksen liitteessä II.

[5] Belgia, Espanja, Italia, Puola, Slovakia, Tanska, Tšekki, Unkari ja Yhdistynyt kuningaskunta.

[6] Ruotsi, Slovakia ja Unkari.

[7] Alankomaat, Italia, Saksa ja Tanska.

[8] Espanja, Itävalta, Puola, Tanska ja Unkari.

[9] Bulgaria, Romania ja Tanska.

[10] On huomattava, että myös Yhdistynyt kuningaskunta ilmoitti yhteenlasketuksi vastuiden nimellismääräksi 23,1 miljardia puntaa 31. maaliskuuta 2018.

Pure cover -muodossa annettu julkinen tuki vuonna 2017 (miljardia euroa) **EU:n suurimmat tuet yhteenlaskettujen vastuiden nimellismäärän mukaisessa järjestyksessä**	
Saksa	85,8
Ranska	69,2
Ruotsi	34,8
Italia	25,6
Alankomaat	24,4

Kuten edellä mainitaan, eurooppalaisten vientiluottolaitosten toiminta on monitahoista ja ulottuu myös asetuksen (EU) N:o 1233/2011 raportointivelvoitteiden soveltamisalan ulkopuolelle. Raportointivelvoitteet koskevat lähinnä keskipitkän ja pitkän aikavälin vientiluottotoimia (siten kuin ne on määritelty julkisesti tuettuja vientiluottoja koskevassa OECD:n järjestelyssä). Monet eurooppalaiset vientiluottolaitokset tarjoavat kuitenkin myös muita tuotteita, kuten lyhytaikaisia vientiluottoja ja remburssitakuita, valmistusriskit kattavia takauksia ja investointitakuita. Olisi huomattava myös, että useat jäsenvaltiot ovat kehittäneet alakohtaisia vientiluottotuotteita, esimerkiksi lentokone- ja laivanrakennusteollisuudelle ja rautatieinfrastruktuurille. Tämä kannattaa pitää mielessä, kun arvioidaan vientiluottolaitosten laajempaa taloudellista roolia.

Yksityiskohtaista tietoa on vuosittaisten toimintakertomusten laatimiseen käytetyn raportointimallin II ja IV jaksoissa sekä yleisissä vuosikertomuksissa, joihin useat jäsenvaltiot nimenomaisesti viittaavat.

Vuosittaisissa toimintakertomuksissa on yleisesti ottaen relevanttia tietoa vientiluotto-ohjelmien rahoituksesta vuonna 2017. Olisi kuitenkin korostettava, että asetuksen (EU) N:o 1233/2011 mukaan tiedot esitetään kunkin jäsenvaltion kansallisen lainsäädäntökehyksen mukaisesti. Tämän vuoksi esitystavassa on joitakin eroja. Komissiolla ei kuitenkaan ole mitään erityistä huomautettavaa vuosittaisten toimintakertomusten rahoitusnäkökohdista.[11]

b) Miten kohdellaan ”ympäristöriskejä, jotka voivat sisältää muita asian kannalta merkityksellisiä riskejä”

Asetuksen (EU) N:o 1233/2011 liitteessä I olevan 2 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on vuosittaisissa toimintakertomuksissaan ”*kuvattava, miten ympäristöriskit, jotka voivat sisältää muita asian kannalta merkityksellisiä riskejä, otetaan huomioon niiden vientiluottolaitosten julkisesti tuetuissa vientiluottotoimissa*”.

[11] Liitteessä I olevan 1 kohdan mukaan tämä raportointi ei rajoita kansallisten vientiluotto-ohjelmien valvonnasta vastaavien jäsenvaltioiden elinten oikeuksia.

Vientiluottolaitokset jatkavat ympäristöriskien arviointia, ja jäsenvaltiot ovat kehittäneet edelleen sisäisiä prosesseja käsillä olevien riskien arvioimiseksi. Jos riskejä ei voida hyväksyä tai ne ovat kohtuuttoman suuret, tuki evätään.[12] Jos riskejä voidaan pitää hyväksyttävinä, vientiluottotuelle asetetaan tavallisesti tiettyjä ehtoja, ja sen myöntäminen riippuu lieventämistoimenpiteiden toteuttamisesta ja tiettyjen vaatimusten noudattamisesta.[13] Konkreettisesta lähentymisestä on osoituksena esimerkiksi tiettyjen arviointimenettelyjen käyttö toimen tyypin ja luokituksen mukaan, kuten jotkin jäsenvaltiot nimenomaisesti ilmoittavat.[14]

Liitteessä I olevassa 2 kohdassa mainitaan sekä ympäristöriskit että ”muut merkitykselliset riskit”. Jäsenvaltiot ovat aiempien vuosien tapaan yleisesti ottaen tulkinneet ympäristöriskejä ja niihin liittyviä riskejä laajasti.

Toimia arvioidaan niin ympäristönäkökohtien kuin monien muidenkin näkökohtien kannalta. Monet jäsenvaltiot viittaavat esimerkiksi nimenomaan sosiaalisiin vaikutuksiin[15] samoin kuin ihmisoikeuksiin[16]. Näitä riskejä saattavat arvioida ulkopuoliset riippumattomat asiantuntijat[17] tai yhä useammin kunkin vientiluottolaiton omat asiantuntijat[18].

Lähes kaikki jäsenvaltiot viittaavat lisäksi erityisesti ympäristö- ja sosiaalisia asioita sekä julkisesti tuettuja vientiluottoja koskevista yhteisistä lähestymistavoista annettuun OECD:n suositukseen (”yhteiset lähestymistavat”) (Recommendation on Common Approaches for Officially Supported Export Credits and Environmental and Social Due Diligence (”the Common Approaches”)), joka on hyväksytty ja katsotaan luonteeltaan normatiiviseksi muuallakin kuin OECD:n jäsenten piirissä.

Monet jäsenvaltiot ilmoittavat soveltavansa yhteisiä lähestymistapoja niiden suositeltua soveltamisalaa laajemmalti voidakseen tehokkaammin valvoa yhä useampia toimia.[19] Jäsenvaltiot menevät myös yhteisiä lähestymistapoja pidemmälle ja käyttävät niiden lisäksi vertailukohtana muita kansainvälisiä vaatimuksia. Näitä ovat muun muassa Maailmanpankin suojatoimet[20], yritystoimintaa ja ihmisoikeuksia koskevat YK:n suuntaviivat[21], YK:n Global Compact -aloitteen periaatteet[22], Kansainvälisen työjärjestön julistus työelämän perusperiaatteista ja -oikeuksista[23], päiväntasaajan periaatteet[24], Kansainvälisen rahoitusyhtiön ympäristöstandardeja ja sosiaalista tuloskuntoa koskevat standardit[25] sekä OECD:n toimintaohjeet monikansallisille yrityksille[26]. Toisena uutena suuntauksena on ilmastonmuutosta koskevien aloitteiden sisällyttäminen mukaan, mukaan luettuna viittaus YK:n ilmastonmuutosta koskevaan puitesopimukseen[27]. Jotkin jäsenvaltiot mainitsivat myös

[12] Esimerkiksi Belgia, Itävalta, Luxemburg, Portugali, Saksa ja Unkari.
[13] Esimerkiksi Belgia, Luxemburg, Portugali, Puola, Ranska, Romania, Slovakia, Slovenia, Tanska ja Unkari.
[14] Esimerkiksi Belgia, Saksa, Slovakia ja Tanska.
[15] Alankomaat, Belgia, Espanja, Puola, Ranska, Ruotsi, Saksa, Slovakia, Slovenia, Suomi, Tanska ja Tšekki.
[16] Itävalta, Ruotsi, Saksa ja Yhdistynyt kuningaskunta.
[17] Esimerkiksi Slovakia ja Tšekki.
[18] Esimerkiksi Belgia.
[19] Alankomaat, Espanja, Italia ja Saksa.
[20] Slovakia.
[21] Ruotsi, Saksa, Suomi ja Tanska.
[22] Ruotsi.
[23] Alankomaat ja Suomi.
[24] Yhdistynyt kuningaskunta.
[25] Alankomaat ja Slovakia.
[26] Ruotsi.
[27] Suomi.

olevansa sitoutuneita parantamaan ja kehittämään nykyisiä sääntöjä. Esimerkiksi Suomi ilmoitti osallistuvansa vientiluottolaitosten sisäisiin työryhmiin, joissa etsitään yhteisiä lähestymistapoja ympäristö- ja sosiaalikysymyksiin, sekä laajempiin kansainvälisiin pyrkimyksiin luoda yhteiset säännöt tasapuolisten toimintaedellytysten varmistamiseksi.

c) Muita vuosittaisiin toimintakertomuksiin sisältyviä tietoja

Tarkasteltavana olevista 21 vuosittaisesta toimintakertomuksesta käy edellä 3 kohdan a ja b alakohdassa esitettyjen tietojen lisäksi ilmi, että jäsenvaltiot ovat kehittäneet vientiluottopolitiikkaansa yleisemmin ympäristöä, lahjonnan torjuntaa ja alhaisen tulotason maihin suuntautuvaa kestävää luotonantoa koskevien säännösten osalta. Kolmella OECD:n suosituksella[28] on tärkeä – mutta ei yksinomainen – rooli. Jopa sellaiset jäsenvaltiot, jotka eivät ole OECD:n jäseniä, soveltavat kyseisiä suosituksia tai aikovat tehdä niin. Esimerkiksi Bulgaria soveltaa lahjonnan vastaista OECD:n suositusta. Useat jäsenvaltiot toteavat, että varsinkin yhteisiä lähestymistapoja sovelletaan OECD:n määrittelemää soveltamisalaa laajemmin.[29] Jäsenvaltioiden toimintalinjoissa on hyödynnetty lisäksi kansainvälisiä vaatimuksia[30] ja laajempaa EU:n säännöstöä. Viittaukset EU:n ”tavoitteisiin”, ”vaatimuksiin” ja ”suuntaviivoihin” osoittavat, että huomioon otetaan niin ei-sitova kuin sitova säännöstö ja että lain henki on yhtä tärkeä kuin sen kirjain.

Jäsenvaltiot mainitsevat lisäksi yhä useammin muita politiikan tavoitteita tai näkökohtia, jotka täydentävät yhteisissä lähestymistavoissa esitettyjä. Esimerkkeinä voidaan mainita sosiaalinen kestävyys[31] ja verovilpin estäminen[32]. Kyseiset vientiluottolaitokset ovat monissa tapauksissa itse kehittäneet vastaavia välineitä. Esimerkkinä tästä voidaan mainita yritysten yhteiskuntavastuuta koskeva politiikka[33], johon tyypillisesti kuuluu sisäisten toimien lisäksi tiivistä vuoropuhelua vientiluottolaitoksen asiakkaiden kanssa[34].

Ympäristönsuojelun osalta uusiin suuntauksiin kuuluvat kestävyyden[35] ja päästövähennysten[36] painottaminen. Kuten edellistenkin raportointien yhteydessä, monet jäsenvaltiot korostavat erityisesti ihmisoikeuksien merkitystä. Käytännössä kaikissa kertomuksissa asetutaan nytkin tukemaan ihmisoikeusulottuvuuden kehittämistä uusien yhteisten lähestymistapojen puitteissa.

Vientiluottolaitoksia koskevat jäsenvaltioiden politiikat ovat yleisesti ottaen lähentyneet toisiaan. Esimerkkinä tästä ovat lahjonnan vastaiset toimenpiteet. Useat jäsenvaltiot edellyttävät asianosaisilta allekirjoitetun vakuutuksen siitä, että toimeen ei liity lahjontaa, ja toteavat nimenomaisesti, että toimi mitätöidään automaattisesti, jos lahjontaa havaitaan.[37] Yhä

[28] 1. OECD:n suositus ympäristö- ja sosiaalisia asioita sekä julkisesti tuettuja vientiluottoja koskevista yhteisistä lähestymistavoista (”Common Approaches”). 2. Lahjonnan vastainen OECD:n suositus. 3. Periaatteet ja ohjeet kestävien lainanantoperiaatteiden edistämisestä myönnettäessä julkisesti tuettuja vientiluottoja alhaisen tulotason maille.
[29] Alankomaat, Italia, Ranska, Ruotsi, Saksa ja Slovakia.
[30] Ks. luettelo edellä kohdassa 3b).
[31] Espanja, Romania, Saksa, Slovakia ja Tanska.
[32] Ruotsi.
[33] Alankomaat, Italia, Ruotsi ja Slovenia.
[34] Esimerkiksi Belgia.
[35] Esimerkiksi Espanja, Italia, Puola, Romania ja Tšekki.
[36] Belgia ja Tanska.
[37] Esimerkiksi Bulgaria, Luxemburg, Portugali, Ranska, Romania, Saksa ja Tanska.

useammat jäsenvaltiot mainitsevat lisäksi seurannan[38] tärkeyden ja kannustavat aktiivisesti pankkeja ja viejiä kehittämään omia lahjonnan vastaisia toimenpiteitään[39].

Monet jäsenvaltiot ovat – yhteisten lähestymistapojen noudattamisen ohella – kehittäneet omia erityisiä lahjonnan ja korruption vastaisia välineitä, kuten väärinkäytösten paljastamista koskevia toimenpiteitä.[40] Rahanpesun vastaiset toimenpiteet mainitaan myös edelleen ensisijaisina[41] terrorismin rahoituksen estämisen rinnalla[42].

Lähentymistä osoittaa samaten Maailmanpankin ja Kansainvälisen valuuttarahaston vaatimusten tiivis noudattaminen alhaisen tulotason maille suuntautuvan kestävän luotonannon periaatteissa, minkä monet jäsenvaltiot ovat maininneet.[43]

Jäsenvaltiot varmistavat myös huolellisesti, että vientiluottolaitokset toimivat mahdollisimman avoimesti ja noudattavat liiketoimissa mahdollisesti tarvittavaa luottamuksellisuusperiaatetta. Useat jäsenvaltiot kiinnittävät tähän erityistä huomiota vuotta 2017 koskevissa vuosittaisissa toimintakertomuksissaan.[44]

Jäsenvaltiot näyttävät raportointinsa perusteella sisällyttäneen OECD:n yhteiset lähestymistavat vientiluottopolitiikkaansa. Kuten edellä mainituista eri näkökohdista ilmenee, yhteiset lähestymistavat nähdään usein vähimmäisvaatimuksena. Jäsenvaltiot soveltavat monilla aloilla omia lisätoimenpiteitään sen varmistamiseksi, että vientiluottotukea saavat vain sellaiset toimet, jotka täyttävät erilaiset niin ympäristöä kuin sosiaalisia näkökohtia koskevat tiukat vaatimukset.

d) Miten vientiluottolaitokset noudattavat unionin tavoitteita ja velvoitteita

Avoimuuden lisäämiseksi EU:n tasolla jäsenvaltion on asetuksen (EU) N:o 1233/2011 nojalla annettava komissiolle vuosittainen toimintakertomus, jossa se antaa kansallisen lainsäädäntökehyksensä mukaisesti tietyt vientiluottotoimintansa rahoitusta ja toimintaa koskevat tiedot, joihin kuuluvat myös tiedot siitä, miten ympäristöriskejä on käsitelty.

Liitteessä I olevan 3 kohdan mukaan ”*komissio esittää näiden tietojen pohjalta Euroopan parlamentille vuosittaisen katsauksen, jossa arvioidaan myös, miten vientiluottolaitokset noudattavat unionin tavoitteita ja velvoitteita*”.

Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 3 artiklassa[45] luetellaan unionin yleiset tavoitteet ja 21 artiklassa unionin ulkoisen toiminnan periaatteet ja tavoitteet.

EU:n yhteisen kauppapolitiikan osalta unionin ulkoisen toiminnan periaatteet ja tavoitteet esitetään Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 206 artiklassa ja 207 artiklan ensimmäisessä kohdassa.

[38] Belgia, Italia ja Yhdistynyt kuningaskunta.
[39] Belgia, Saksa ja Tanska.
[40] Ruotsi ja Slovakia.
[41] Ruotsi.
[42] Ruotsi.
[43] Esimerkiksi Alankomaat, Italia ja Unkari.
[44] Belgia, Itävalta, Ruotsi, Slovakia ja Tanska.
[45] SEU-sopimuksen 3 artiklan 5 kohdassa määrätään muun muassa, että kansainvälisissä suhteissaan unioni ”edistää osaltaan [...] maapallon kestävää kehitystä, kansojen välistä yhteisvastuuta ja keskinäistä kunnioitusta, vapaata ja oikeudenmukaista kauppaa, köyhyyden poistamista ja ihmisoikeuksien, erityisesti lapsen oikeuksien suojelua, sekä kansainvälisen oikeuden tarkkaa noudattamista ja kehittämistä, etenkin Yhdistyneiden Kansakuntien peruskirjan periaatteiden kunnioittamista”.

Kaikki raportoivat jäsenvaltiot esittävät näyttöä siitä, että ne ovat ottaneet käyttöön EU:n tavoitteiden mukaisia vientiluotto-ohjelmiensa hallinnointiin liittyviä politiikkoja. OECD:n – ainoa kansainvälinen järjestö, joka on tähän mennessä laatinut tätä toimintalohkoa koskevia sääntöjä – laatimat vientiluottoihin kytkeytyvät suositukset ovat yleisesti käytössä, ja useimmissa tapauksissa jäsenvaltioiden toiminta menee suositusten mukaista tasoa pidemmälle.

Jotta komissio voisi paremmin arvioida jäsenvaltioiden toimia, se on yhteistyössä Euroopan ulkosuhdehallinnon kanssa ja useita sidosryhmiä kuullen ehdottanut jäsenvaltioille vuosittaisiin toimintakertomuksiin sisällytettävien tietojen soveltamisalan ja yksityiskohtaisuuden laajentamista. Jäsenvaltioiden kanssa keskustellaan parhaillaan tarkistetusta ja laajennetusta raportointimallista.

Euroopan parlamentti on pyytänyt komissiota antamaan lausunnon siitä, ovatko jäsenvaltiot noudattaneet unionin tavoitteita ja velvoitteita. Euroopan komissio on tehnyt vuosittaisen katsauksensa liitteen 1 mukaisesti. Komission katsaus perustuu jäsenvaltioiden toimittamiin vuosittaisiin toimintakertomuksiin, eikä sitä voida pitää lopullisena. Komissio katsoo kuitenkin, että vuosittaisiin toimintakertomuksiin sisältyvät tiedot antavat vahvaa näyttöä siitä, että vientiluottolaitokset noudattavat SEU-sopimuksen 3 ja 21 artiklaa, eivätkä ne anna näyttöä siitä, että yksikään jäsenvaltio ei ole noudattanut niitä. EU:n toimielimet voivat luonnollisesti halutessaan asettaa yhdessä itselleen kunnianhimoisempia poliittisia tavoitteita. Komissio on valmis helpottamaan ja edistämään toimielinten välistä vuoropuhelua tästä kysymyksestä, mutta sen on myös tehtävä liitteessä I olevan 3 kohdan mukainen arviointinsa.

Kansainvälisten velvoitteiden ja EU:n kilpailulainsäädännön mukaisten velvoitteiden noudattamisen tiimoilta ei ole WTO:n tasolla ollut raportointikaudella mitään kiistoja, jotka olisivat koskeneet eurooppalaisia vientiluotto-ohjelmia. Euroopan komissiolle ei vuonna 2017 tehty kanteluja mahdollisista EU:n oikeuden rikkomistapauksista, joissa olisi kyse vientiluottolaitoksista.